

Hoofdstuk 3: Echo's van Eden

Jeruzalem, Ondergrondse Opgravingssite

Hun eerste missie leidde hen diep onder de Oude Stad van Jeruzalem. Jan stapte voorzichtig door een smalle doorgang, de lucht dik van de geur van aarde en tijd. Flikkerend fakkellicht onthulde oude inscripties, sommige in het Hebreeuws, andere onbekend.

Sofia fluisterde: "Dit was ooit een poort... vóór Babel viel."

Jan trok een wenkbrauw op. "De Toren van Babel? Je bedoelt dat het echt was?"

"Echt," knikte ze, "én functioneel. Een dimensionale brug, tot het verbrijzeld werd door frequentie."

Bob verscheen achter hen, geprojecteerd vanuit een apparaat ter grootte van een handpalm.

"Hier begint het. Je zult het voelen."

Ze bereikten een kamer met hoge gewelfde plafonds en metalen naden in de steen. In het midden stond een sokkel, en daarop, een jadegroen masker.

Het glinsterde.

Jan stapte dichterbij.

"Het komt niet van hier," zei Sofia. "Het werd gevonden in Palenque, Mexico. Maar de materiaalsamenstelling komt overeen met pre-Adamitische technologie.

We hebben zijn resonantiesignatuur naar deze plek getraceerd.”

Jan raakte het aan. Visioenen overspoelden hem.

Een stad van licht. Wezens die niet helemaal menselijk waren. Iets... dat toekeek.

Hij struikelde achteruit, snakkend naar adem.

“Je zag het?” vroeg Bob.

Jan knikte. “Ik zag... Eden. Maar anders. Alsof het nog intact was.”

Bob antwoordde: “Dat is het ook, in echo’s. Verborgen in frequenties, beschermd voorbij de dimensionale plooï. Jij bent een sleutel, Jan. En dit masker is één van vele triggers.”

Sofia naderde met eerbied. “We geloven dat de maskers overblijfselen zijn van de Serafijnen. Ze hebben herinnering gecodeerd in materie.”

“Herinnering?” vroeg Jan.

“Niet alleen herinnering,” zei Bob. “Toegang.”

De grond beefde. Stof viel van boven.

“Ze weten dat we hier zijn,” zei Sofia. “We moeten gaan.”

Terwijl ze zich voorbereidden om te evacueren, keek Jan nog één keer naar het masker. De ogen gloeiden zwak, alsof het terugkeek.

Hoofdstuk 4: De Woestijnwachters

Locatie: Rub' al Khali (Lege Kwartier),

Arabisch Schiereiland

Het vliegtuig van De Orde scheerde als een schim over de gouden duinen, stil en niet traceerbaar. Jan stond bij het open luik, de hete wind sloeg in zijn gezicht terwijl eindeloze zand onder hem uitstrek.

“Dit is het hart van de anomalie,” riep Sofia boven het gebulder uit. “Iets ouds roert zich hier, onder het zand.”

Ze landden bij schemering. De hitte hing nog steeds als een vloek over de aarde. Een buitenpost, vermomd als een weerstation, wachtte op de rand van een rotsachtige afgrond. Daaronder: grotten die op geen enkele kaart stonden.

Binnenin daalden Jan en Sofia af, met Bob flikkerend naast hen. De steen ging over in obsidiaan muren, gegraveerd met symbolen die niet van deze wereld waren.

“Ze kijken,” waarschuwde Bob.

“Wie?” vroeg Jan.

“Wachters. Gemaakt door de Gevallen. Machines... maar ook levend.”